

solidarnost je naša snaga

Solidarnost sa azilantkinjama i azilantima u Srbiji: nastavak solidarnih aktivnosti protiv rasističkih napada koji su kulminirali krajem 2013 godine i od tada pa do sada Žene u crnom organizuju mnoštvo aktivnosti, o čemu možete naći informacije na sajtu Žena u crnom.

Solidarna pomoć azilantima i azilantkinjama – Obuhvata čitav niz aktivnosti: solidarnu pomoć azilantima/kinjama u Beogradu (uglavnom u parku kod Ekonomskog fakulteta i oko autobuske i železničke stanice); ovo je nastavak izveštaja koje smo slale i u prethodnom periodu a sada donosimo izveštaje tokom avgusta i septembra:

Avgust – Septembar

Od početka avgusta pa do 20 avgusta, uglavnom subotom, odlazio sam u park kod stanice Lasta (Karađorđeva ulica). Sa drugim volonterima smo pripremali čaj, a ponekad se kuvala supa.

U parku je bilo izbeglica iz Sirije, Iraka, Avganistana, Eritreje, Somalije...

Čini se da se mreža solidarnosti proširila. Broj ljudi koji su dolazili u park da kuvaju čaj, dele info materijale, čiste park ili na bilo koji drugi način ukažu pomoć i iskažu solidarnost sa izbeglicama se znatno povećao.

Često se dešavalo da se u nekom trenutku grupa muškaraca okupi oko nas igrajući i pevajući sve dok ne bi naišla komunalna policija da ih utiša i prekine.

Jedne od tih avgustovskih subota, desilo se nešto što nismo predvideli. Naime, u parku je donešeno puno odeće i nešto hrane. Tada su ljudi počeli da nasrću na kese i kutije, pa smo jedva uspeli da rasporedimo hranu i odeću pre nego što to podelimo. U pomoć je pritekla grupa Sirijaca koja je napravila obruč, držeći se za ruke oko nas i ne dozvoljavajući nikome da nam priđe. Stajali su u krugu oko nas sve vreme, dok nismo rasporedili stvari i hranu i na kraju podelili.

Situacija u parku se tokom avgusta nešto poboljšala. Policija više nije terala azilante iz parka, postavljeni su javni toaleti u parkovima, a tokom perioda sa velikim vrućinama dolazile su cisterne sa vodom. Bilo je otvoreno i Miksalište - centar u blizini autobuske stanice u Beogradu, gde se donira odeća i obuća za izbeglice. Tamo su ljudi mogli da dođu i uzmu ono što im treba.

Violeta Đikanović i ja (Goran Lazin) smo u dva navrata nosili humanitarnu pomoć u park, kod autobuske stanice i podelili azilantima. 22 avgusta smo odneli odeću za muškarce, žene i malu decu, a 31 avgusta- hranu za izbeglice (banane, keks, i vlažne maramice). Tog puta su prioritet imale žene i mala deca.

Početak septembra, tačnije 4 septembra, dve aktivistkinje Žena u crnom (Ljiljana Radovanović i Violeta Đikanović su ponovo u pomenuti park odnele banane, keks i stvari za ličnu higijenu.

8. septembar – park kod Autobuske stanice i Ekonomskog fakulteta

Goran i ja (Staša) idemo u prodavnicu kod parka, da kupimo banane, vlažne maramice, vodu... Prodavac u obližnjoj samousluzi 'Idea', kao pravi pokorni građanin-rasista i ksenofob, kaže onako, u poverenju, komšijski: „Samo neka što pre idu... sve će nas biti manje, mi smo ugroženi...“ Sve je to čuo i od 'rasnih' akademika, od tabloidnih i mejstrim medija, pobornika etničke čistote, ideologije krvi i tla, ali kojima se nimalo ne gadi 'prljavi novac'. Naprotiv, svuda zajedno ko-habitiraju ideologija krvi i tla i novac, s tim da ovaj prodavac potlačene klase dobija beznačajni deo tog 'novca'. Valjda će jednog dana od 'Srbina' (ili ma koje nacije bio, svejedno!) postati klasno svesni radnik! Koju pedagogiju primeniti

solidarnost je naša snaga

za 'prevaspitanje' ovakvih normalnih stanovnika? Pošto se takvi građanima ne mogu zvati. Onako lakonski mu odgovaramo: „Šta ti rade? A ne smeta ti što im prodaješ? Jesi li video da su u parku mnogi belji i od mene i od tebe?“ Njegov kolega iz prodavnice sluša razgovor i ljubazno nudi i korpu da odnesemo pomoć 'ljudima u parku'. Posudili smo veliku korpu, on i njegova koleginica dali nam korpu na revers. Dobra lekcija za onog 'čistunca'!

U parku su nas dočekali građani i građanke sveta – ljubazni, otvoreni, srdačni. Žena iz Somalije nas je upoznala sa svoje troje dece – Muhamedom, Sumejom, Fuzijem. Kaže da tri meseca putuje od svoje zemlje, pokazuje svoju 'kuću' – maleni šator. Sutra se vidimo ponovo, kaže da će biti na istom mestu. Mladi Sirijci, dosta njih iz grada Kobanea, kažu da već večeras idu dalje 'to Germany...' gde će graditi svoj novi dom. Grupa mladih Avganistanaca takođe žele što pre da odu. Ali, brinu se za žene i decu koji ostaju, savetuju nam da im sutra donesemo nešto protiv mosquitos/komaraca. Mlada Sirijka, majka petoro male dece, objašnjava da joj trebaju obuća i jakne 'ovde je noću hladno...' I tako sa svima komuniciramo, a kad se, zbog jezičke barijere, rečima ne možemo sporazumeti, razumemo se pogledima, osmesima, stiskom ruku...

Srećemo se i sa Džodi, novinarkom iz SAD-a, kaže nam da joj je 'Balkan za srce prirastao', da je poreklom iz Istočne Evrope, iz Poljske gde su joj preci jevrejskog imena ubijeni u Aušvicu. A sad se bori protiv novih logora. I naša i Džodina solidarna pomoć je 'kap u moru', ali okean malih kapi podriva temelje 'tvrđava' – sveta bogatih za siromašne, prognane, obespravljene...

9. septembar – park kod Autobuske stanice i Ekonomskog fakulteta

Devet aktivistkinja i aktivista Žena u crnom (Maša Malešević, Staša Zajović, Miloš Urošević, Ljiljana Radovanović, Goran Lazin, Marija Vidić, Snežana Tabački, Tijana Mirković i Ljiljana...) posetilo parkove kod autobuske stanice Laste i kod Ekonomskog fakulteta. Izbeglicama je podeljeno voće, slatkiši, voda i higijenske maramice. Prihvatili su taj mali znak pažnje uz "thank you" i obavezni osmeh.

Svi sa kojima je vođen razgovor su bili u tranzitu, na putu do neke od razvijenih zemalja Evropske unije. Oni se nezadržavaju u Beogradu duže od dva do tri dana. Aktivisti i aktivistkinje ŽuC koje/i su posećivale/i iste lokacije predhodnih dana, nisu mogle/i da sretnu osobe sa kojima su se ranije upoznale/i.

Najveći utisak toga dana ostavio je mali dečak koji je nudio drugoj deci, ali i aktivistkinji Žena u crnom dečju odeću, obuću i druge sitnice, zbog skorog napuštanja Beograda. Čini se da među izbeglicama vlada izuzetna solidarnost i da prilikom odlaska ostavljaju drugim izbeglicama ono što su predhodno dobili, a ne mogu poneti sobom.

solidarnost je naša snaga

Nasuprot tome, mnogi od uličnih prodavaca u Beogradu, tuđu nesreću koriste da na lak način dođu do para. Okolne ulice su preplavljene polovnom robom koju izbeglice nisu uspele da ponesu ili podele drugima, a koju ovi potonji prodaju novopridošlim za veće pare. Neke od njih su naše aktivistkinje pozivale da se pridruže i besplatno podele jakne i obuću izbeglicama, ali niko nije na to pristao.

Izveštaj sa terena
Žene u crnom, 10. 9. 2015.

